

gives der bl. a. mulighed for midlertidigt at anlægge vejen i nedsat bredde. Når vejmyndigheden senere kræver vejen anlagt i dens fulde, godkendte bredde, må det afgøres efter de almindelige regler i § 40, om der skal ydes erstatning for arealfståelsen.

Til § 42: (udkast § 27).

Efter den hidtidige retstilstand har den „istandsættelse“ der i henhold til vejvedtægterne er blevet krævet af kommunerne vedrørende ikke — eller kun delvis — anlagte veje, i mange tilfælde været så indgående, at der i realiteten har været tale om et nyanlæg. Ved disse anlæg har man anvendt vejvedtægternes almindelige regler om fordeling af udgifterne ved vedligeholdelse og istandsættelse af private veje mellem lodsejerne og om disses adgang til at opnå lån af kommunen eller mod kommunegaranti til dækning af udgifterne ved de pågældende arbejder. Da denne ordning skønnes at være hensigtsmæssig og at give et retfærdigt resultat, foreslås den udtrykkeligt lovfæstet i § 42.

Til § 43: (udkast § 28).

Når private fællesveje fastlægges endeligt i byplanvedtægt i henhold til byplanloven eller i retningsplan, reguleringsplan eller udredningsplan i henhold til byggeoven, sker det i forbindelse med en nærmere planlægning af bebyggelsen i det af planen omfattede område og under hensyn til vejnettet og bebyggelsesforholdene på de omgivende arealer. Denne planlægning under ét af vej- og bebyggelsesforhold gør det mindre hensigtsmæssigt at lade lovforslagets regler om udlæg af private fællesveje finde direkte anvendelse. I de af lovforslagets kap. 7 omfattede områder vil kommunalbestyrelsen i almindelighed være såvel vejmyndighed som bygnings- og byplanmyndighed. Kommunalbestyrelsen må forudsættes ved sin udarbejdelse eller godkendelse af de nævnte planer at ville anlægge den samme bedømmelse, som bestemmelserne i dette lovforslag fører til. Det samme gælder boligministeriet og reguleringskommissionen ved godkendelse af henholdsvis byplanvedtægter og plan typerne efter byggeoven. For disse planer gælder fremlæggelses-, meddelelses- og kundgørelsesregler, der stort set svarer til forskrifterne i lovforslagets §§ 31-34, og det vil medføre en åbenbart unødvendig administration, hvis disse sidstnævnte regler tillige skulle følges.

Det foreslås derfor i *stk. 1*, at nærmere angivne bestemmelser i lovforslagets kap. 7 ikke skal finde anvendelse, når private fællesveje udlægges i de nævnte planer. Lovforslagets øvrige bestemmelser, f. eks. om klassificering, anlæg, istandsættelse og

vedligeholdelse af private fællesveje i byerne, finder derimod anvendelse også i disse tilfælde, medmindre undtagelse er gjort i eller følger af den enkelte bestemmelse.

Udtrykket „fastlægges endeligt ved byplanvedtægt“ i *stk. 1* har hensyn til, at byplanvedtægter ikke altid fastlægger hele vejnettet inden for byplanområdet definitivt, men undertiden lader den endelige beliggenhed af andre veje end stamvejene henstå til senere afgørelse. En sådan blot foreløbig vejfastlæggelse ved byplanvedtægt anses ikke for at være tilstrækkelig til at opfylde bestemmelserne i udstykningslovens § 4, *stk. 3*, om, at der ved enhver udstykning skal være sørget for adgang til offentlig vej. Når den endelige beliggenhed af disse veje skal fastlægges, må det ske enten efter reglerne om vejudlæg i loven om private fællesveje eller i en byplanvedtægt eller retningsplan.

Undtagelse fra udlægsreglerne foreslås endvidere gjort i de tilfælde, hvor en i henhold til loven om fremgangsmåden ved ekspropriation vedrørende fast ejendom nedsat ekspropriationskommission foretager udlæg af private fællesveje i forbindelse med statens ekspropriationer, f. eks. i forbindelse med motorvejsanlæg eller jernbaneanlæg, for at retablere de ved anlægget afbrudte forbindelser (§ 12 i lov nr. 186 af 4. juni 1964).

De som klasse III betegnede veje (interne boligveje) har som tidligere nævnt i særlig grad sammenhæng med bebyggelsen. Hvis disse veje er omfattet af en bebyggelsesplan, der har været forelagt det i byggeovens § 9 omhandlede bygningsråd i vedkommende kommune, er der derigennem sikret hensyntagen til de vej- og færdselsmæssige forhold. Det foreslås derfor i *stk. 2*, at nogle af bestemmelserne i lovforslagets kap. 7 under den nævnte forudsætning ikke skal finde anvendelse ved udlæg af interne boligveje. De bestemmelser i loven om private fællesveje, der herefter ikke finder anvendelse, er dog færre, end når private fællesveje udlægges i byplanvedtægt, retnings-, regulerings- eller udredningsplan.

Da de i lovforslagets § 43 omhandlede veje som nævnt er omfattet af bl. a. lovforslagets bestemmelser om klassificering og anlæg, foreslås det i *stk. 3*, at der skal gives underretning til vejmyndigheden (for så vidt denne ikke er identisk med bygnings- og byplanmyndigheden) om det i henhold til anden lovgivning stedfødne vejudlæg. Vejmyndigheden må herefter træffe bestemmelse om vejens fremtidige klasse og optage vejen på vejfortegnelsen. Ved denne klassificering sker der ikke nogen ændring i de i byplanvedtægt eller i henhold til byggeoven trufne bestemmelser.